

ע"פ 22461/06/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד חוסיין

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 22461-06-17

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערערת

מוחמד חוסיין
ע"י ב"כ עו"ד תמים ג'אבר

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' שמעוני) מיום 26.4.17 בת"פ
51305-09-14.

כללי

1. אשמת המשיב נקבעה על יסוד הודאתו בעבירת איומים. בית משפט קמא נמנע מהרשעתו והטיל עליו של"צ בהיקף של 100 שעות וצו מבחן למשך שנה וחצי. הערעור מופנה כנגד ההימנעות מהרשעה וכנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 5.7.14 דלק המשיב אחר רכב בו נסעו שלושת המתלוננים, חסם את רכבם עד אשר נאלצו לעצור בצד הכביש, ניגש אליהם כשהוא אוחז באקדח מפלסטיק, פתח את דלת הנהג, דרך את הנשק וכיוון אותו לעברם ושאל אם יש להם בעיה. משהשיבו בשלילה, טרק את הדלת, חזר לרכבו והמשיך בנסיעתו.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערערת עותרת להרשעת המשיב ולהחמרה בעונשו, כך שיהלום את חומרת העבירה ונסיבותיה. לטענתה, האינטרס הציבורי בנסיבות המקרה דן אינו מאפשר להימנע מהרשעה. בנסיבות ביצועה של העבירה דן ונוכח הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממנה, יש לתת משקל מכריע לשיקולי הגמול וההרתעה ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של המשיב. כמו כן, לא הוכח כי הרשעה תגרום למשיב נזק קונקרטי. המשיב עובד במכון לשטיפת מכוניות והרשעתו לא תשפיע על המשך העסקתו שם. באשר לעונש שהוטל על המשיב, נטען כי מדובר בעונש מקל

שאינו הולם את חומרת העבירה והפגיעה בערכים המוגנים שבבסיסה, וסוטה לקולה ממדיניות הענישה הראויה והנוהגת במקרים דומים ללא כל טעם מיוחד כמתחייב על פי דין. העונש שהוטל על המשיב אינו עומד בהתאמה לחומרה וטיב מעשיו. בית משפט קמא לא ציין את מתחם הענישה הראוי, ושיקולי הרתעה גוברים על נסיבות אישיות. ועוד - סוג העבירה אינו מאפשר המנעות מהרשעה לאור הנסיבות כמו גם אי הוכחת נזק קונקרטי.

ב"כ המשיב טען כי הוכח נזק קונקרטי העלול להיגרם למשיב, זאת כפי שצוין בתסקיר (עמ' 2). המשיב סיים קורס לרישיון נהיגה ברכב ציבורי והרשעה תפגע ביכולתו לעסוק בכך, זאת לאור תקנה 15 לתקנות התעבורה. כן, הוגשה תעודת הגמר של המשיב שסיים לימודיו כנהג ציבורי ועומד לקבל רישיון והעיכוב נגרם לאור ההליך המשפטי. על כן הוכח שקיים נזק קונקרטי. בית משפט קמא אימץ המלצת התסקיר. המשיב, בעת ביצוע העבירה, היה בן 22 שנים ויש להביא בחשבון גילו הצעיר ועברו הנקי. באה הפניה לרקע של המשיב - הותקף זמן קצר לפני האירוע ואף פנה לטיפול פסיכולוגי (נספח ד' להודעת הערעור), וכן, המעשה לא בא בחלל הריק והרקע מפורט בתסקירים. מכל אלה - יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב עולה כי הינו כבן 25, מאורס, סיים קורס נהיגה כרכב ציבורי, אך עובד כשוטף מכוניות בתחנת דלק, לפני כן עבד כסדרן במרכול. למשיב אין עבר פלילי. הוא דיווח כי עשה שימוש בחומרים משני תודעה. המשיב קיבל אחריות על ביצוע העבירות והביע חרטה. שולב בקבוצה טיפולית לטיפול בעבירות אלימות, ודווח כי בתחילה התקשה להתמיד ולשתף פעולה, אך בהמשך הצליח בכך יותר. כמו כן, הוא מסר בדיקות שתן נקיות משרידי סם והצליח להגיע לתובנות משמעותיות עבורו, אך הוערך כי עדיין זקוק לתמיכה. הומלץ להימנע מהרשעתו על מנת למנוע אפשרות לפגיעה בעתידו התעסוקתי ולהטיל צו של"צ בהיקף של 100 שעות וצו מבחן.

דין

5. ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, ניתן להימנע מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל**). נקבע כי ביהמ"ש רשאי שלא להרשיע נאשם בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו. ב. סוג העבירה מאפשר לוותר באותו מקרה מסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337). עוד נקבע כי יש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וכי אין די באפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (2013)).

המשיב דלק ברכבו אחר רכב, לגביו סבר כי עקף אותו בכביש, וחסם את הכביש כך שאותו רכב יאלץ לעצור. המשיב לא הסתפק בכך וירד מרכבו, פתח את דלת הנהג וכיוון אליהם כלי שנחזה לאקדח, אותו דרך לעברם, ושאל את נוסעי הרכב האם יש להם בעיה עמו. מדובר במעשים חמורים, הפוגעים בביטחון הציבור, בשלומם, בסדר הציבורי ובביטחונם של משתמשי הדרך, ויש להוקיעם. מעשה העבירה בנסיבות המקרה הנוכחי הינו מסוג העבירות בהן ויתור על הרשעה יפגע פגיעה מהותית בשיקולי הענישה האחרים. כמו כן, לא הוכחה בעניינו פגיעה מוחשית וקונקרטי בעתידו

של המשיב או בשיקומו אם יורשע. פגיעה אפשרית בדימוי העצמי ובאפשרויות התעסוקה בעתיד אינה יוצאת דופן ואינה ייחודית למשיב. בנוסף, המשיב אמנם שולב בקבוצה טיפולית ונתרם ממנה, אך מתסקירי שירות המבחן עולה כי הוא אינו נבדל בכך מנאשמים רבים אחרים ולא נלמד מדוע בעניינו יש להעדיף את האינטרס השיקומי על פני הרשעתו בדיון.

לפיכך, המשיב מורשע בעבירות אותן נקבע כי ביצע. באשר לעונש, אין מקום, בגדר הערעור, להתערב בעונש שנגזר על המשיב.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ח, 29 אפריל 2018, במעמד ב"כ המערערת, ב"כ המשיב והמשיב בעצמו.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**